ROZHODNUTÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu pro řízení ve věcech soudců rozhodl v ústním jednání konaném dne 3. října 2013 v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a členů JUDr. Danuše Novotné, JUDr. Ivany Doubkové, JUDr. Josefa Českého, JUDr. Petra Hajna a JUDr. Zdeňka Nováka, o návrhu **předsedy Okresního soudu v Ostravě** se sídlem U Soudu 6187/4, Ostrava, na zahájení kárného řízení proti **Mgr. P. V.**, soudkyni Okresního soudu v Ostravě, zastoupené JUDr. Jitkou Šejharovou, advokátkou se sídlem Věštínská 32, Praha 5, v řízení o návrhu ze dne 29. 7. 2013,

takto:

Podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů,

se

Mgr. P. V.,
soudkyně Okresního soudu v Ostravě,

zprošťuje

kárného obvinění pro skutek spočívající v tom, že:
ve věci vedené pod sp. zn. 23 C 64/2012 poté, co dne 27. 6. 2013 odročila jednání za účelem vyhlášení rozhodnutí na den 2. 7. 2013 v 11.40 hod., nerespektovala čl. 96 odst. 2 Ústavy ČR a ustanovení § 156 odst. 1 občanského soudního řádu a odmítla vyhlásit rozsudek v přítomnosti veřejnosti, která se na vyhlášení dostavila, s odůvodněním, že nejsou přítomni účastníci řízení ani jejich zástupci, kterým bude na základě dohody protokol o vyhlášení rozsudku zaslán emailem,

čímž se měla dopustit

kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů,

protože skutek **není** kárným proviněním.

Odůvodnění:

I. Obsah návrhu na zahájení řízení

[1.] Předseda Okresního soudu v Ostravě (dále jen „kárný žalobce“, příp. „žalobce“ či „navrhovatel“) podal k Nejvyššímu správnímu soudu návrh na zahájení kárného řízení proti soudkyni stejného soudu Mgr. P. V. (dále též „kárně obviněná“). Tento návrh odůvodnil tím, že ve věci vedené pod sp. zn. 23 C 64/2012 poté, co dne 27. 6. 2013 odročila jednání za účelem vyhlášení rozhodnutí na den 2. 7. 2013 v 11.40 hod. nerespektovala čl. 96 odst. 2 Ústavy ČR a ustanovení § 156 odst. 1 občanského soudního řádu („o. s. ř.“) a odmítla vyhlásit rozsudek v přítomnosti veřejnosti, která se na vyhlášení dostavila, s odůvodněním, že nejsou přítomni účastníci řízení ani jejich zástupci, kterým bude na základě dohody protokol o vyhlášení rozsudku zaslán emailem. Tím zaviněně porušila povinnosti soudce a jednala tak, že ohrozila důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů, čímž spáchala kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů („zákon o soudech“). Za to jí kárný žalobce navrhuje uložení kárného opatření podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. a) zákona o soudech a soudcích – důtku.

[2.] V odůvodnění návrhu kárný žalobce zejména uvedl, že kárně obviněná ve věci vedené pod sp. zn. 23 C 64/2012 pochybila tím, že nevyhlásila veřejně rozsudek, když tak výslovně odmítla učinit z důvodu, že se nedostavili účastníci řízení ani jejich zástupci. Mgr. V. v písemném vyjádření ze dne 11. 7. 2013 toto svoje pochybení připustila s tím, že se v budoucnu nic takového opakovat nebude.

[3.] K osobě Mgr. V. kárný žalobce uvedl, že působí u tohoto soudu od 10. 2. 1999 a k její práci nebyly nikdy zjištěny negativní poznatky, nebyla nikdy kárně postižena a ani stíhána. Pouze jí byla předsedou soudu dne 8. 8. 2001 udělena výtka za přestupek na úseku dopravy. Senát 23 C, kterému předsedá, patří k bezproblémovým senátům s vysokým počtem skončených věcí, tedy s vysokou výkonností. Jde o senát se specializací na věci s cizím prvkem.

[4.] Kárný žalobce má za to, že se nejedná o drobný nedostatek, který by bylo možno vyřešit výtkou dle ustanovení § 88a zákona o soudech a soudcích. Přitěžující okolnosti shledány nebyly; polehčujícími okolnostmi jsou doznání soudkyně, kárná bezúhonnost, vysoká pracovní výkonnost a další aktivity (členka vnitřní soudní sítě pro spolupráci ve věcech občanských a obchodních; zapojení do projektu Ministerstva spravedlnosti testování provozu elektronické komunikace v přeshraničních případech týkajících se pohledávek nízké hodnoty); vyzdvihnout je třeba též jazykovou vybavenost, kterou si soudkyně stále prohlubuje, a pravidelnou účast na odborných školeních. Proto kárný žalobce navrhuje uložit nejmírnější kárné opatření.

II. Vyjádření kárně obviněné

[5.] Kárně obviněná ve vyjádření ze dne 15. 8. 2013, doplněném dne 24. 9. 2013, především uvádí, že ji podání kárného návrhu velmi překvapilo, jelikož si je sice vědoma svého pochybení, nicméně s ohledem na jeho ojedinělost, na aktuální vytíženost a na pozitivní hodnocení rozhodovací praxe se domnívá, že se jedná toliko o drobný nedostatek v práci a nikoliv o kárné provinění a věc proto měla být řešena pouze výtkou.

[6.] K okolnostem případu Mgr. V. uvedla, že na 2. 7. 2013 bylo odročeno vyhlášení rozsudku v označené věci; právní zástupci účastníků předtím sdělili, že se na vyhlášení nedostaví a požádali o zaslání protokolu mailem. Před jednací síní v danou dobu seděly dvě ženy, které soudkyně zavolala dovnitř a jedna z nich řekla, že je veřejnost. Na to jim soudkyně sdělila, že ať se nezlobí, ale že účastníci řízení ani jejich zástupci se nedostaví. Na to ženy neřekly nic a odešly. Kárně obviněná prý měla obavy, že poruší práva účastníků, kteří se na vyhlášení nedostavili, pokud by cizím osobám prozradila výsledek sporu. Obě ženy nekomunikovaly a nebylo proto jasné, proč přišly. Navíc, v tento den byla výjimečná situace, jelikož před nástupem na dovolenou Mgr. V. nařídila cca 30 věcí, které připravila na vyhlášení a které přepisovala zapisovatelka a VSÚ.

[7.] Kárně obviněná uvádí, že se snažila omluvit a přiznat chybu, nicméně bylo jí sděleno, že kárná žaloba je jediným řešením situace. Toto řešení však považuje za nepřiměřeně stresující, když žalobce nepřihlédl k dosavadním pracovním výsledkům Mgr. V., ke stavu senátu a nezohlednil ani konkrétní situaci v daný den. Dotaz paní P. P. na chování soudkyně (viz níže) byl vyhodnocen jako stížnost, jakkoliv z něj nevyplývá, že by pisatelka utrpěla jakoukoliv újmu tím, že jí nebyl vyhlášen rozsudek. Není ani zřejmé, čím jmenovaná utrpěla ztrátu důvěry v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudu.

[8.] Mgr. V. na svou obranu uvádí, že v roce 2011 byla provedena hloubková kontrola jejího senátu, a to bez jakéhokoliv podnětu, a v rámci ní bylo zjištěno, že v žádném řízení nedochází k průtahům ani k jiným nedostatkům. Od ledna 2013 společně se zapisovatelkou a VSÚ každý měsíc skončila přes 100 věcí měsíčně; v červenci dokonce 195. Taková výkonnost je náročná fyzicky i psychicky a může dojít i k takovému pochybení, které shledal kárný žalobce.

[9.] Mgr. V. tvrdí, že ji celá záležitost velmi mrzí, svou chybu přiznala a přislíbila nápravu. Za celou dobu, kdy působí jako soudkyně, neměla žádné problémy a vždy svoji funkci vykonávala tak, aby pomáhala lidem a chránila práva účastníků. Kdyby měla nařízeno méně věcí, možná by se nedopustila předmětného jednání, ale narůstal by počet věcí a práva účastníků by stagnovala.

[10.] Ze všech uvedených důvodů Mgr. V. navrhuje, aby byla kárného návrhu zproštěna.

III. Průběh ústního jednání

[11.] Kárný žalobce setrval na podaném návrhu a nad jeho rámec uvedl, že se v případě Mgr. V. jednalo zatím o jediný exces, neboť jde o bezproblémovou soudkyni, jejíž množství a rychlost vyřizovaných věcí je z hlediska vedení soudu uspokojivé. Vyzdvihl příkladnou spolupráci kárně obviněné s vyššími soudními úřednicemi. Kárný návrh byl podán i za účelem vyjasnění toho, kde leží hranice kárné odpovědnosti soudců v podobných případech. S ohledem na osobu Mgr. V. kárný navrhovatel nad rámec písemného návrhu sdělil, že za přiměřené považuje kromě kárného opatření ve formě důtky alternativně i upuštění od uložení kárného opatření ve smyslu ustanovení § 88 odst. 3 zákona o soudech a soudcích.

[12.] Kárně obviněná se rozhodla nevypovídat. Její obhájkyně uvedla, že Mgr. V. svoje pochybení uznala, lituje ho a nebude ho opakovat. Je si vědoma, že nejednala adekvátně s ohledem na vzniklou situaci, nicméně má za to, že se jednalo pouze o drobné pochybení, které se mělo řešit výtkou a nikoliv podáním kárného návrhu, neboť nejde o kárné provinění. V předmětný den měla nařízeno 30 věcí a byla ve značném stresu. Zdůraznila, že její pochybení nemělo negativní dopad na účastníky řízení, nijak neovlivnilo jeho průběh a je možná i náprava, spočívající v postupu podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, kterým paní P. může obdržet celý rozsudek, jehož veřejné vyhlášení neproběhlo. Obhájkyně navrhla zproštění kárného návrhu.

IV. Podstatná zjištění plynoucí ze spisu a z předložených důkazních prostředků

[13.] Z obsahu předložených listin plynou zejména následující relevantní skutečnosti.

- Dne 27. 6. 2013 se u Okresního soudu v Ostravě uskutečnilo ve věci vedené pod sp. zn. 23 C 64/2012 jednání, vedené kárně obviněnou Mgr. V. jako samosoudkyní. Toto jednání bylo odročeno za účelem vyhlášení rozsudku na 2. 7. 2013 v 11.40 hod. Podle protokolu o jednání ze dne 2. 7. 2013 bylo jednání zahájeno v 11.40 hod., účastníci se nedostavili. Samosoudkyně vynesla rozsudek, jehož výrok je součástí zmíněného protokolu. Jednání bylo skončeno v 11.50 hod.
- Dotazem ze dne 8. 7. 2013 paní P. P. navrhovateli sdělila, že se jako veřejnost chtěla dne 2. 7. 2013 zúčastnit vyhlášení rozsudku v předmětné věci. Soudní místnost byla zpřístupněna v 11.45 hod. a poté, co paní P. usedla na místo určené pro veřejnost, jí Mgr. V. sdělila, že vzhledem k tomu, že se nedostavila žádná ze stran, nebude pouze pro veřejnost rozsudek vyhlašovat.
- K tomuto „dotazu“ se dne 11. 7. 2013 vyjádřila Mgr. V., když uvedla, že paní P. byla jako veřejnost přítomna již při jednání dne 27. 6. 2013, kde byl sdělen termín vyhlášení rozsudku a advokáti byli soudkyní dotázáni, zda jim stačí zaslat opis protokolu o vyhlášení rozsudku, anebo zda se dostaví osobně. Sdělili, že jim postačuje poslat opis protokolu, což se také stalo. Na den 2. 7. 2013 bylo nařízeno cca 30 věcí a Mgr. V., když viděla před jednací síní sedět dvě ženy, pustila je dovnitř a když zjistila, že se nejedná o účastníky řízení, řekla jim, že účastníci obdrží rozsudek emailem. Jedna z žen (zřejmě paní P.) řekla, že byla u jednání minule a zajímá ji, jak vše dopadlo, bez bližšího vysvětlení. Na to jí soudkyně sdělila, že není v jejích časových možnostech hovořit s veřejností o výsledku sporu. Celou záležitost považuje Mgr. V. za zbytečnou a vykonstruovanou, neboť pokud měla tazatelka nějaký problém, měla si ho „vyříkat na místě“. Jestliže má civilní soudce končit 100 věcí měsíčně a dostane až v době letních dovolených přidělenu vyšší soudní úřednici bez jakékoliv praxe, kterou musí vše naučit a pokusit se skončit měsíčně údajně až 200 věcí a je vedením soudu nabádán nařizovat v létě mimořádné termíny, „*pak opravdu není čas zpovídat cizí paní, co by si přála*“.
- Dne 24. 7. 2013 se uskutečnilo jednání za účelem bližšího objasnění dané věci, kterého se zúčastnil kárný žalobce, místopředsedkyně soudu Mgr. Jurková Nováková a kárně obviněná Mgr. V. Mgr. V. byla upozorněna na závažnost svého pochybení, byla informována, že bude podán kárný návrh a k tomu uvedla, že si je svého pochybení vědoma, nicméně s ohledem na počet vyřizovaných věcí je přepracována, má zdravotní potíže a domnívá se, že postačovalo věc vyřídit výtkou.
- Mgr. V. předložila listiny, z nichž je patrno, že dne 2. 7. 2013 projednávala, resp. vyhlašovala rozsudek, v celkem 30 věcech. Dále poskytla soudu Závěr o provedené hloubkové kontrole senátů 23 C, 23 Nc, 123 C a 123 EC, podepsaný Mgr. R., v němž

je uvedeno, že „*v žádném z kontrolovaných řízení nebyly shledány průtahy při jejím vyřizování zaviněné soudkyní či jakékoliv jiné nedostatky*.“ Podobný závěr plyne i z výkazů jednotlivých agend Mgr. V.

V. Posouzení věci kárným senátem

[14.] Podle ustanovení § 87 odst. 1 zákona o soudech je kárným proviněním soudce zaviněné porušení povinností soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů. Podle ustanovení § 80 odst. 1 stejného zákona pro soudce platí, že je povinen vykonávat svědomitě svou funkci a při jejím výkonu a v občanském životě se zdržet všeho, co by mohlo narušit důstojnost soudcovské funkce nebo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.

[15.] Jak plyne z ustálené judikatury kárného soudu (viz např. rozhodnutí ze dne 21. 9. 2011, sp. zn. 11 Kss 5/2011), kárným proviněním není jakékoliv porušení povinností soudce, které jsou upraveny v zákoně o soudech, ale pouze kvalifikované porušení povinností při současném naplnění všech znaků skutkové podstaty kárného provinění. To znamená, že úkolem kárného senátu v každém konkrétním případě není pouze zjistit, zda došlo k zaviněnému porušení právních norem, nýbrž také, zda toto porušení dosáhlo takové intenzity, aby z něho plynula kárná odpovědnost soudce. Je totiž třeba vidět, že již samotné podání kárného návrhu má značné difamační účinky a jakkoliv v konkrétním případě může být zřejmé, že soudce udělal chybu či se dopustil omylu, nestačí toto pouhé zjištění k tomu, aby bylo zahájeno kárné řízení. U každé lidské činnosti totiž dochází k nedostatkům a chybám, které nikdy nelze zcela vyloučit, a pokud by každé takovéto pochybení vždy vedlo k zahájení kárného řízení, vznikla by v justici nenormální a velmi demotivující situace a převládla by atmosféra strachu a alibismu. V konečném důsledku by pak byl porušován princip proporcionality, podle něhož by mělo platit, že kárný návrh by měl být podán jen tehdy, bylo-li zjištěno nikoliv jakékoliv pochybení soudce, nýbrž kárné provinění.

[16.] Na zmíněný princip proporcionality ostatně výslovně pamatuje i zákon o soudech, který velmi odlišuje kárná opatření, jež lze uložit vždy v závislosti na závažnosti kárného provinění (§ 88), od drobných nedostatků v práci nebo drobných poklesků v chování, u kterých výslovně předpokládá, že nemají vést k podání kárného návrhu, nýbrž toliko k uložení výtky (§ 88a). K tomu kárný senát dodává, že v řadě případů není třeba ze strany vedení příslušného soudu přistupovat ani k uložení výtky, pakliže se jedná o nikoliv zásadní a neúmyslné pochybení soudce a toto pochybení pramení např. z jeho nezkušenosti, aktuální osobní situace či jedná se o zcela ojedinělý exces jinak po všech stránkách výborného soudce. V těchto případech se totiž – v závislosti na okolnostech konkrétní situace - může jevit nepřiměřeným dokonce i uložení výtky.

[17.] V nyní projednávané věci má soud za to, že mezi účastníky řízení není žádného sporu ohledně skutkových okolností věci a je proto možno jednoduše shrnout, že Mgr. V. pochybila, pokud ve věci vedené pod sp. zn. 23 C 64/2012 veřejně nevyhlásila rozsudek. Kárnému žalobci je třeba přisvědčit i v tom, že povinnost veřejně vyhlásit rozsudek plyne soudu z ústavní (čl. 96 odst. 2 Ústavy ČR) i zákonné úpravy (§ 156 odst. 1 o. s. ř.). Kárný soud tak činí dílčí závěr, že soudkyně Mgr. V. svým jednáním porušila citované právní

normy a skutečnost, že se veřejnost může se soudními rozhodnutími seznámit i postupem podle zákona o svobodném přístupu k informacím, z tohoto hlediska nemá podstatnou relevanci. Vyžádání si rozsudku soudu podle cit. zákona totiž nemůže být vykládáno jako alternativa k obligatornímu veřejnému vyhlašování rozsudků, neboť má zcela odlišný účel a smysl.

[18.] Jiná je však otázka, zda tato protiprávnost postačuje pro vyvození kárné odpovědnosti; tedy, zda dosahuje (alespoň) minimální intenzity pro konstatování, že se jedná o kárné provinění. Odpověď na takto postavenou otázku shledal kárný senát negativní. Po vyhodnocení průběhu ústního jednání a provedených důkazů totiž dospěl k závěru, že sice bylo prokázáno jednání kárně obviněné soudkyně popsané navrhovatelem v návrhu na zahájení řízení, avšak toto jednání nenaplnilo intenzitu potřebnou pro jeho kvalifikování jakožto kárného provinění.

[19.] S ohledem na konkrétní okolnosti daného případu je totiž zcela zřejmé, že Mgr. V. byla pod značným stresem, když dne 2. 7. 2013 měla nařízeno celkem 30 jednání, resp. vyhlášení rozhodnutí, a to ve velmi krátkých časových odstupech. I z vyjádření kárného žalobce přitom plyne, že se jedná o velmi výkonnou, pracovitou a aktivní soudkyni, v jejíž činnosti dosud nebyly zjištěny žádné problémy. Mgr. V. si svoje pochybení okamžitě uvědomila a litovala je. Z lidského hlediska se tak jedná o pochybení pochopitelné a omluvitelné, přičemž významné je rovněž to, že jím nikterak nepoškodila účastníky řízení, kteří se k vyhlášení rozsudku nedostavili, což ostatně i avizovali předem.

[20.] Jakkoliv kárný senát nepřehlíží fakt, že právo na vyslechnutí rozsudku měly i obě přítomné ženy, které se na jeho vyhlášení dostavily jako veřejnost, nejednalo se z povahy věci a s ohledem na konkrétní okolnosti případu o takové pochybení, které mělo vyústit v podání kárného návrhu. Jak bylo v průběhu řízení konstatováno samotným navrhovatelem, Mgr. V. patří mezi kvalitní soudkyně okresního soudu, v její činnosti nebyla nikdy zjištěna závažnější pochybení a s ohledem na komplexní hodnocení této soudkyně (její celková vytíženost, uspokojivá rychlost i kvantita rozhodovaných věcí) a na okolnosti věci (30 nařízených věcí na jediný jednací den v časovém odstupu 10-20 minut) se kárný senát domnívá, že se jednalo pouze o drobné nedostatky v práci, a že předseda soudu měl poté, co dané pochybení zjistil, věc vyřešit domluvou, případně uložením výtky.

[21.] Na tomto místě považuje kárný soud za důležité rovněž připomenout, že předseda soudu má podle současné právní úpravy dvojí postavení: je soudcem a zároveň se podílí na výkonu státní správy soudu (k tomu také nález Ústavního soudu č. 349/2002 Sb.). Primární by však mělo být vždy jeho postavení soudce; dočasně vykonávaná funkce je z tohoto hlediska jen jakousi „nadstavbou“. Kárný senát pokládá za zcela správné, že předseda soudu je jedním z kárných žalobců a sdílí dokonce přesvědčení, že by měl být žalobcem nejčastějším. Právě předseda soudu totiž je v denním kontaktu se soudci svého soudu, podílí se na jejich výběru, významně organizuje jejich práci (především prostřednictvím rozvrhu práce) a měl by mít proto i nejvíce relevantních informací nejen o jejich pracovním nasazení a výsledcích, nýbrž také o jejich osobní situaci a případných pracovních či soukromých problémech.

[22.] Na každém předsedovi soudu proto spočívá velká odpovědnost, a to nejen právní a manažerská, nýbrž také lidská. Dobrý předseda soudu by totiž měl dobře vědět, kteří ze soudců jsou odborně na úrovni, pracovití, flexibilní, a kteří naopak nastavené tempo z hlediska svých osobních dispozic nejsou schopni dodržet, nemají zájem se dále vzdělávat a pracovat na sobě anebo vykonávané funkci nepřikládají potřebnou vážnost. Je pak především na předsedovi soudu, aby v konkrétním případě soudci pomohl, aby jej povzbudil, anebo případně aby s ním jeho situaci probral a pokusil se nalézt odpovídající řešení, spočívající např. v posílení daného úseku či v přeřazení na jinou agendu, která bude danému soudci lépe vyhovovat (samozřejmě pokud to je v rámci daného soudu možné a vhodné). Klíčové je mít neustále na zřeteli, že funkce soudce není ničím jiným než službou a úkolem soudu je rychlá, efektivní a spravedlivá ochrana práv a svobod (čl. 4 Ústavy ČR). Dobrý předseda soudu by proto měl být hodnocen právě a pouze podle toho, jak se soud, v jehož čele stojí, dokáže této svoji povinnosti zhostit.

[23.] Takto viděno je podání každého kárného návrhu *ultima ratio*, neboť – jak bylo zmíněno již výše – i pokud nakonec kárný soud dospěje ke zprošťujícímu rozhodnutí, je kárně obviněný soudce až do jeho vyhlášení ve značně nepříjemné situaci, a to jak ve svém pracovním okolí, tak především ve vztahu k veřejnosti, která dokáže velmi citlivě tyto skutečnosti vnímat. Zejména ze strany účastníků řízení pak může být pociťováno úkorně, že jejich zákonným soudcem je ten, kdo byl nařčen samotným předsedou soudu z protiprávního jednání, jelikož se mohou obávat, že protiprávního jednání se tento soudce dopustí i v jejich věci. Jinak řečeno, každé podání kárného návrhu je způsobilé zpochybnit vážnost, autoritu a důvěru v rozhodování kárně stíhaného soudce.

[24.] Právě proto kárný soud zdůrazňuje, že podání kárného návrhu (zejména) předsedou daného soudu nesmí být vedeno jeho alibismem, nýbrž má k němu docházet pouze a jedině tehdy, pokud je navrhovatel pevně přesvědčen, že se daný soudce kárného provinění skutečně dopustil a není jiné řešení, než mu uložit některé ze zákonem stanovených kárných opatření. Jinak řečeno, podání kárného návrhu nesmí být projevem přenesení odpovědnosti z osoby předsedy soudu na kárný senát. Každý navrhovatel si totiž musí být vědom, že iniciováním kárného řízení „nese svoji kůži na trh“ a proto k takovémuto postupu musí přistupovat velmi uvážlivě.

[25.] Nelze ani přehlédnout, že podle stávající úpravy [§ 91 písm. c) zákona o soudech] je soudce nezpůsobilý vykonávat soudcovskou funkci, jestliže byl v posledních 5 letech před podáním návrhu na zahájení řízení o způsobilosti soudce vykonávat svou funkci nejméně třikrát pravomocně uznán vinným kárným proviněním, jestliže tato skutečnost zpochybňuje důvěryhodnost jeho dalšího setrvání v soudcovské funkci. Kárný soud má za to, že i tato zásada „3 krát a dost“ podtrhuje nezbytnost důsledného sledování zásady proporcionality při podávání kárných návrhů a jejich výjimečnost. Byť samozřejmě platí, jak uvedl kárný soud v rozhodnutí ze dne 10. 4. 2013, čj. 11 Kss 2/2013 - 58, že „*v řízení o nezpůsobilosti soudce vykonávat soudcovskou funkci dle § 91 písm. c) zákona o soudech, je nutno kromě ověření, zda soudce byl nejméně třikrát pravomocně uznán vinným kárným proviněním, vždy individuálně posoudit a odůvodnit, zda tato skutečnost zároveň zpochybňuje důvěryhodnost jeho dalšího setrvání v soudcovské funkci. Při tomto posouzení kárný senát vyhodnotí povahu, závažnost a intenzitu kárných provinění, kterými byl dotyčný soudce shledán v předchozích 5 letech vinným, dále posoudí celkový průběh profesní kariéry soudce a v*

posledním kroku zváží další případné relevantní skutečnosti (například osobní postoj soudce k vytýkaným nedostatkům).“

[26.] V nyní projednávaném případě, kdy samotný navrhovatel soudkyni Mgr.V. hodnotí kladně, není dána žádná obava, že by se v budoucnu měla zjištěného pochybení dopustit znovu a svého jednání okamžitě (tzn. ještě před podáním kárného návrhu) litovala, má kárný senát za to, že předmětný kárný návrh byl podán zcela zbytečně, neboť jeho podání neodpovídá intenzitě zjištěné protiprávnosti a smyslu tohoto disciplinárního institutu. Kárný senát je pevně přesvědčen o tom, že s ohledem na okolnosti případu zcela postačovalo pouze projednání daného pochybení s předsedou soudu a vysvětlení, v čem spočívala jeho protiprávnost; maximálně mohl předseda soudu přistoupit k uložení výtky podle ustanovení § 88a zákona o soudech.

VI. Závěr

[27.] Kárný senát po vyhodnocení průběhu ústního jednání a provedeného dokazování dospěl k závěru, že protiprávní jednání, kterého se Mgr. V. dopustila tím, že ve věci vedené pod sp. zn. 23 C 64/2012 veřejně nevyhlásila rozsudek, nedosahuje intenzity kárného provinění, a proto ji kárného obvinění zprostil.

P o u č e n í : Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné.

V Brně dne 3. října 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda kárného senátu

O P R A V N É U S N E S E N Í

Kárný senát Nejvyššího správního soudu rozhodl předsedou senátu JUDr. Vojtěchem Šimíčkem v právní věci navrhovatele předsedy **Okresního soudu v Ostravě** se sídlem U Soudu 6187/4, Ostrava, proti **Mgr. P. V.,** zastoupené JUDr. Jitkou Šejharovou, advokátkou se sídlem Věštínská 32, Praha 5, o nároku kárně obviněné soudkyně na náhradu nákladů účelně vynaložených v souvislosti s kárným řízením,

takto:

Výrok „II.“ rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2013, č. j. 16 Kss 8/2013 - 61, **se mění:**

II. Česká republika - Okresní soud v Ostravě, U Soudu 6187/4, Ostrava, **je povinna** náhradu nákladů v celkové výši **8.681,20** Kč **vyplatit** k rukám Mgr. P. V., soudkyně Okresního soudu v Ostravě, ve lhůtě **do 30 dnů od právní moci** tohoto rozhodnutí, a to ve prospěch účtu číslo 901856033/0800.

Odůvodnění:

Nejvyšší správní soud rozhodnutím ze dne 28. listopadu 2013 přiznal kárně zproštěné obviněné náhradu nákladů účelně vynaložených v souvislosti s kárným řízením v celkové výši 8.681,20 Kč. Tuto částku tvořily náklady kárně obviněné na obhajobu v průběhu kárného řízení a cestovní výdaje, které v souvislosti s cestou k ústnímu jednání konanému u Nejvyššího správního soudu dne 3. 10. 2013 kárně obviněná vynaložila.

Přípisem ze dne 5. 12. 2013 kárně obviněná upozornila na zjevnou nesprávnost v části II. výroku, ve kterém soud vyzval Českou republiku - Okresní soud v Ostravě k vyplacení náhrady nákladů ve výši 6.866,20 Kč, ačkoli dle výroku I. i odůvodnění kárně obviněné náležela náhrada nákladů ve výši 8.681,20 Kč.

Nejvyšší správní soud shledal, že svým rozhodnutím ve výroku II. pochybil, neboť kárně obviněné náleží náhrada nákladů ve výši uvedené ve výroku I. rozhodnutí.

Zákon č. 7/2002 Sb. o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, nemá žádné ustanovení týkající se opravy rozhodnutí. Podle § 25 téhož zákona, nestanoví-li tento zákon jinak nebo nevyplývá-li z povahy věci něco jiného, v kárném řízení se přiměřeně použijí ustanovení trestního řádu.

Opravu vyhotovení a opisu rozsudku obsahuje trestní řád v § 131. Podle jeho odst. 1 předseda senátu může zvláštním usnesením kdykoli opravit písařské chyby a jiné zřejmé nesprávnosti, k nimž došlo ve vyhotovení rozsudku a jeho opisech, tak, aby vyhotovení bylo v naprosté shodě s obsahem rozsudku, jak byl vyhlášen. Opravu může nařídit i soud vyššího stupně. Podle jeho odst. 2 opis usnesení o opravě se doručí všem osobám, jimž byl doručen opis rozsudku.

Podle znění uvedeného ustanovení lze podle trestního řádu opravit jen písemné vyhotovení rozsudku tak, aby bylo v souladu s rozsudkem vyhlášeným. Jiné nedostatky, například zřejmé nesprávnosti při vyhlášení rozsudku, zřejmě lze napravit jen v řízení o řádných a mimořádných opravných prostředcích. Zákon č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů však, oproti trestnímu řádu, připouští jen řízení o obnovu řízení, jiné opravné prostředky nepřipouští. Za této situace je možné dojít k závěru, že v řízení podle zákona č. 7/2002 Sb., může opravit písařské chyby a jiné zřejmé nesprávnosti vzniklé ať při vyhlášení rozhodnutí, nebo při písemném vyhotovení rozhodnutí jen kárný soud, který takové rozhodnutí vydal.

V odůvodnění předmětného rozhodnutí kárný senát Nejvyššího správního soudu uvedl, z jakého důvodu přiznal kárně obviněné náhradu účelně vynaložených nákladů, jaké položky byly započteny do těchto nákladů a s odkazem na zákonné předpisy a předložené důkazy odůvodnil rovněž jejich jednotlivou výši. Takto dospěl k částce 8.681,20, která byla též správně uvedena ve výroku I. rozhodnutí.

Z důvodu písařské chyby však byla ve výroku II. uvedena částka odlišná. Jelikož je ale z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, že tato částka byla uvedena chybně a jedná se o zjevnou nesprávnost, změnil výrok dotčeného rozhodnutí předseda kárného senátu tímto opravným usnesením.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda kárného senátu